

Nära

EN NOVELL
av Katarina Petersmo

Jag känner mig alltid smutsig när jag vaknar i din hundkoja.

Måste ha luft. Öppnar munnen för att pressa ner syre i mina lungor, för att komma till liv. Lukten av våt hund har trängt in i mina kläder, hårstrån har klibbat fast på kinden. Jag ålar mig ut, öppnar sedan ögonen och sträcker mig försiktigt mot himlen. Det knastrar mellan kotorna i nacken. Äntligen. Jag fyller mig med den svala morgonluften, djupt ner i bröstkorgen. Sedan tittar jag bakåt. Hundkojan. Den ser ut som en friggebod i miniatyr, han har själv snickrat den.

Gräset är täckt av en fuktig hinna. Rosa och vita rosor blir nästan självlysande framför husfasaden, jag älskar den starka kontrasten. Långsamt klarnar mina tankar. Daggvåta blad hänger fram över staketet, intill en gigantisk blåklocka. Han har planerat varje detalj i trädgården, behandlar sina växter som bebisar. Tänk att han finns så nära mig. Hela natten har han sovit i huset intill och snart får jag se honom. Jag håller nyckeln i handen, har pressat den så hårt att det blivit ett rött avtryck i huden. Snart ska jag berätta om allt det här. Hur jag kämpar för att se honom, kanske kommer han äntligen förstå att jag menar allvar.

Jag går förbi raden av färgglada pelargonier, han har suttit här med sina trädgårdsvantar, grävt djupt vid plantorna för att jorden ska ligga perfekt över rötterna. Fluffat med gödsel och blandat rätt, han kan allt om fukt och pH-värden. Sånt som jag inte har en aning om. Och han har klippt alla torra kvistar, det kommer att fortsätta blomma långt in på hösten. Hans omsorgsfulla fingrar.

Intill altandörren står deras gummistövlar. Hans är mörkgröna, storlek 44. Jag vet det utan att titta. Geggiga av lera nere på sulan. Hennes är lila och alldeles för små för mig. Kunde lika gärna tillhört en liten flicka. Tänk om hon visste, när hon glider ner i stöveln med sin babylena fot, de målade tånaglarna och gummit runt den smala vaden. Tänk om hon hade en aning.

Jag öppnar altandörren långsamt för att inte väcka någon. När jag kommer in känner jag lukten av svett, nästan frätande. Måste vända bort huvudet, men det är jag själv som stinker. De sover på övervåningen, längst bort på andra sidan med fönster ut mot den gula åkern. Det är tyst i huset, allt som hörs är mina fuktiga fötter över trägolvet när jag går mot det stora badrummet. I duschen finns en hylla i kaklet, här står alla hennes flaskor på rad. Jag vill skrubba mig ren och dofta gott, vrider kranen mot det röda. Det ilar i mina frusna fötter, upp genom benen. Nu vaknar huden mot den varma strålen. Jag gräver djupt i burken med hårinpackning och kramar in den feta krämen. Lavendel.

Bara jag och vattnet och ångorna, jag blundar mot taket. När jag öppnar ögonen igen har det vita skummet blivit genomskinligt. Jag sträcker mig efter en nytvättad handduk och torkar huden torr innan jag smörjer in mig. En kräm för ansiktet, en annan till fötterna och en tredje för resten av kroppen. Hon lägger nog en förmögenhet på krämer och smink. Jag borstar mina tänder med den gröna tandborsten och ser mig omkring, krokarna och morgonrockarna, deras vardag. Men den tanken får inte komma in, låter den studsas mot revbenen som en pingisboll. Jag vill se honom nu. Känna armarna omkring min kropp, låta honom värma mig.

Korridoren är mörk, persiennerna neddragna. Det är tidigt, än finns flera timmar av sömn. Heltäckningsmattan är krispigt torr under mina fötter när jag går mot sovrummet. Jag blir stående på tröskeln, det är som en kyrkosal med tunna gardiner över det enorma fönstret. De sover ljudlöst. Jacob och kvinnan jag försöker förtränga, jag gör henne suddig med blicken. Det doftar sommar från buketten med ängsblommor på sängbordet. Där är min älskling, och blodet blir varmare, det sker på några sekunder. Jag ser hans bröst som reser sig och sänker sig i lugn takt. Håret som fått pyttesmå vågor vid tinningen. Jag nuddar honom med mina läppar, det kittlas men han sover tungt, han brukar inte vakna av det. De mjuka barnsliga öronen, armen som blivit solbränd efter en hel sommar i trädgården, så mycket man, men på samma gång pojke. Så vacker. Vill ligga intill och studera honom men det går inte nu. Jag låter blicken följa täcket till andra sidan sängen. Hon är liten och långt borta, hennes smala siluett och det ljusa håret som en våg över kudden. Huvudet är vänt åt andra hållet. Det vita täcket med ljusblå ränder. Så rent. Hon sover tungt men jag får inte ligga mellan dem, inte för ett ögonblick. Fast jag kan sätta mig nedanför på golvet, på hans sida. Bara luta min haka mot madrassen.

Jag drar försiktigt täcket åt sidan. Nuddar mina fingrar mot det mjuka, ner mot armhålan och fukten. Doften av honom, av skog och sommar. Mina läppar smeker huden, upp över nyckelbenet och halsen. När hans mun, följer den försiktigt, från sida till sida. Jag vill väcka honom men det går inte, jag får inte. Så jag nosar på öronen, huden som en bebis, med vita strån när jag tittar närmre. Hans kyssar. Jag

minns dem nu, kan inte låta bli honom förlåt men jag kan inte. Den varma luften över hans läppar jag är så nära, men hör henne röra sig, jag sjunker ner på golvet, ligger med ansiktet tryckt mot heltäckningsmattan. En äng av plast. Jag är helt stilla, men hjärtat slår snabbt. Vad skulle hända om han tittar nedåt? Han kan väl inte skicka ut mig? Jag ser försiktigt upp, ser hans hand över sängkanten. Lugna andetag. Hon har bara vänt sig i sömnen, nu kryper jag upp på knä och ser dem. Kan inte stanna här.

Jag hänger tillbaka morgonrocken, vill inte lämna spår. Låser altandörren försiktigt och springer förbi brevlådan, snart är jag ute på gatan. Pulsen slår i bröstet. Solen värmer i min hårbotten trots att det är tidigt, hettan kommer att stiga ju längre tiden går. Benen rör sig, som om de kan vägen utantill. Snart kan jag andas som vanligt igen. Jag går mina gator, in mot stan, in i den svala trappuppgången och lägenheten. Senare ska jag träffa Minna, men inte än, hon har inte vaknat. Vi ska dricka vin och gå på fest. Träffa människor som lever andra liv, har andra saker att säga, nya tankar ska runt i mitt huvud. Ingenting om honom.

När jag kliver in på min hallmatta har flera timmar passerat. Svetten på ryggen har fläckat ner blusen, sandalernas remmar har skavt blåsor på fötterna, ingenting av det har jag märkt. Jag ser mig i spegeln, med rödbrända kinder och håret tovtigt. Kanske är det dumt att göra så här. Men vissa nätter kan jag inte sova. Det är som om nyckeln bränner till varje gång, vill säga att jag är välkommen dit. Jag behöver bara låsa upp. Drar av mig kläderna, låter dem ligga i en hög på hallgolvet. Sedan knäpper jag igång bryggaren, han gör nog likadant just nu. Kanske ska han börja dagen med att springa en vända. Fan, vad svårt det är att få honom ur tankarna.

Lägger mig på sängen och blundar. Jag tänker på hur vissa ser sitt liv som en lång linje. Varje år har samma avstånd, som tunna streck på en linjal. Men mitt liv är inte rakt. Min linje vrider sig alltid bakåt och runt, för att sedan lossna. Varje scen i mitt liv, varje minne svävar som en såpbubbla mot himlen, hal och glänsande stiger den. Jag minns hans ljusblå ögon, smala läppar som gled isär och hur han lutade huvudet bakåt med en suck när han funderade. Det fanns så många färger i den bubblan, jag var stark och vacker där. Och även om den vuxit sig färdig och lossat från linjen blev jag kvar därinne, jag kom aldrig ur.

Jag vaknar av att Minna ringer. Först förstår jag inte vad hon pratar om.

– Kom hit, nu börjar vi!

Just det, festen. Lägger mig på sidan och lutar ansiktet mot handen.

– Ska bara duscha.

Min lägenhet är bländande, eftermiddagssolen bränner rakt in genom fönstren och jag har först ingen aning vad klockan är. Om inte Minna väckt mig hade jag nog sovit vidare i många timmar. Jag duschar snabbt den här gången, skummar in mig med helt andra dofter. Tänker på hur de sov i sin dubbelsäng. De dyra, manglade lakanen. Samtidigt låg jag som en hund i deras trädgård. Känner magsyran upp i halsen, borstar tänderna och sköljer med stark mint. Sedan letar jag efter något nytvättat i högen på fåtöljen. Doften av sköljmedel har legat dold mellan tygerna, nu sprider sig lime och blomdoft i rummet. Jag hittar en bomullsklänning som når mina knän. När jag promenerar till Minnas lägenhet fladdrar tyget lätt över låren. I kväll ska jag inte ha en chans att tänka på honom. Hon står redan i dörren och väntar när jag kommer fram, är brunbränd och flinar med en flaska vitt i handen. Hennes leende smittar alltid. Vinet dricker vi kallt, i smala glas på hennes balkong. Solen värmer i min hårbotten.

– Det blir många hos Karl. Och din Malte är där, säger hon.

– Min och min ...

Det var honom jag kysste på nyårsafton, under fyrverkerierna på torget. Känns som i ett annat liv. Då trodde jag att det här året skulle handla om oss. Men någon kom emellan. Han. Jag slår med handen i luften, för att tankarna ska försvinna. Bort med honom i kväll. Ska inte ägna tid åt sånt. Jag ser hur Minna fyller på i våra glas, bubblorna och solljuset, som en reklamfilm.

Hela min kropp drar sig samman i en kramp, en mjuk skön rörelse och jag stirrar på virveln i vinglasen, försöker fånga vågorna som en slukande grotta i havskanten. Sväljer. Klunkar i mig varenda droppe. Känner solen på kinderna och efter en stund kommer ett lugn och jag lutar mig tillbaka.

– Den här då?

Minna har hittat en rosa kjol och ser äntligen nöjd ut. Jag nickar och smeker tyget över min klänning, mjuklätt mot låren. Hon trycker framåt och hittar rätt låt och drar upp mig för att dansa. Fötterna svävar över golvet i hennes vardagsrum. Tankarna flyter, skvalpar omkring på ytan, kommer inte åt mig. Det onda gör inte längre ont. Minnas blick bubblar som vin. De tjocka ögonfransarna, hon har målat dem flera lager. Jag hör ett skratt och rycker till, det är mitt eget. Brukar inte låta så högt, nu är det självklart.

Festen är igång, vi klämmer ner oss i soffan. Ser ut genom de höga fönstren och trädgården som sluttar mot sjön. Det har blivit mörkt, men det hänger ljusslingor i buskar och båthuset är upplyst nere vid bryggan. Minna sitter på armstödet intill mig.

– Tror minsann han är på plats, viskar hon.

Jag nickar. Borta vid kortsidan av rummet står Malte och kikar på sin mobil. Minna lägger armen om

min axel och ruskar till.

– Men då så. Känns det okej?

Jag tittar runt i rummet, greppar tag i hennes öl och tar en klunk.

– Mmm. Tror det.

– Så det kanske blir lite hångel?

Jag känner hur han ser mig nu, blicken över trägolvet och han stoppar mobilen i bakfickan. Fina ögon har han i alla fall. Även om han ser lite stel ut. Som om han stått framför spegeln och kammat håret med vax.

– Tja ...

– Det vore bra för dig, säger hon och snurrar sitt finger i mitt hår.

Malte har svarta jeans och t-shirt, säkert nåt känt märke, jag har dålig koll på sånt. Han ler snett mot mig. Som om det vore igår vi strulade på den där nyårsfesten och nu kan vi fortsätta. Jag tycker om den tanken, att gå fram till honom och kyssa honom mitt på golvet. Med honom är det tillåtet att göra vad som helst.

– Kom vi går ut lite, säger Minna och får tag i min arm.

Vi tar med en varsin öl, gungar i en hammock. Minnas profil i månljuset. Hon har dragit på sig en lång kofta över kläderna, sitter och pillar på sin mobil. Musiken och pratet hamnar en bit bort. Jag ser de stora fönstren, vita väggar och människor som rör sig. De står i rummet och betraktar varandra, som Malte nyss, det fåniga spelet pågår utan att de tänker på det. Tjejernas sminkade ansikten, läppar som formar sig, upptagna med intressanta samtal. Om vad? Om nån fest, ett skvaller, någon som gjort bort sig. Ämnen glider ner över blanka ytor, rinner vidare utan att någon saknar orden. Doften från klätterrosorna på väggen bakom oss får tankarna att blåsa undan, jag sjunker snabbt tillbaka i bubblan. Med honom behövdes inga omvägar. Det fanns inga murar att smälta. Minns när vi satt på bryggan, nedanför ödetorpet. Plankorna under mina lår och näckrosorna som guppade på ytan. En gammal eka som var fylld med vatten. Jag kan fortfarande känna hans fingrar över min underarm. Kroppen minns. Minna puffar till min fot.

– Inte bli sådär. Malte tittar efter dig. Vi ska ha jävligt kul i kväll.

– Äsch, jag är bara lite trött. Jag är snart på gång igen, säger jag och tar en stor klunk öl.

– Säkert?

Minna sveper det sista ur flaskan.

– Nu går vi in!

Gräset är suddigt runt mina fötter, vi skrattar åt det. Berusningen. Jag rör mig så lätt, klänningens tyg

faller över kroppen, huden är solbränd, ser min spegelbild i fönstret när vi närmar oss altandörren. Malte är ute med några som röker, följer mig med blicken och det känns nu, en liten liten doft av pionen inuti mig, som vill öppna sina tunna blad mot himlen. I hans ögon finns ett ljus som lever. Inte hos de andra som står i hans klunga, hans ögon är bara på mig, tänker jag och nickar.

Det är så lätt att dra honom till mig. Malte följer efter in i vardagsrummet, till soffan längst in i hörnet. Han böjer sig fram och hans stortå nuddar min.

– Och vad händer hos dig?

Jag ser på honom och sedan den ljusgrå soffkudden bakom hans axel, palmen på en piedestal i hörnet och tavlan med obegriplig konst på väggen. Vad ska jag svara? Istället ler jag bara, ser på hans läppar och böjer mig fram för att kyssa honom. Känner hans fingrar i nacken, tungan och munnen, hungrig som en sugande bebis. Smakar öl och snus. Jag pressar mig hårdare mot honom, vill känna någonting, att blombladen vecklar ut sig. Han stannar upp lite. Försöker se mig i ögonen. Men jag tål inte håret och frisyren, stel av vax. Så jag blundar. Jag blundar och ser någon annan, jag försöker inte ens få bort bilden av honom. Maltes läppar, hans rytm är en annan, det stämmer inte, det blir fel men det är rätt åt mig. Tänker på min smutsiga kropp, stinker surt av svett när jag ålar mig ut ur hundkojan. De såriga fötterna. Desperat och vidrig. Borde klä av mig naken och lägga mig över rosenbuskarna. Rulla runt och låta taggarna riva upp skinnet. Kliva in med jordsvarta fötter och blodiga ben när jag går genom altandörren, in i Hans vardagsrum. Hjärtat slår snabbare, jag öppnar ögonen och ler. Maltes ansikte ser ut som en docka, hans böjda muskler under t-shirten som släta bulor, jag följer dem med fingrarna, men de blir aldrig annat än plast. Han till och med luktar plast. Jag känner ingenting. Hans läppar är blanka, nära men ingenting sprakar, ingenting pirrar, jag bara svävar i rummet som om berusningen går ur mig nu, den rinner ur kroppen.

– Vi går till båthuset, säger han och jag nickar.

– Gå först, jag kommer strax.

Festen tjuver utanför badrumsdörren. Jag möter min blick i spegeln. Det är röda strimor i ögonen och trötta hårtestar hänger mot axlarna. Ser ut som en zombie. Jag vrider kranen till blått och blaskar iskallt vatten i ansiktet. Sminket rinner, jag gnuggar bort det med tvål. Jag kan inte stanna kvar här. Det blir tydligt när jag känner kylan mot kinderna. Samma känsla som när jag försöker sova i min säng, när jag bara reser mig upp och går ut i natten. Något som kallar på mig, signaler jag inte kan höra, en helt annan frekvens. Malte väntar i båthuset och Minna är upptagen med några kompisar från gymnasiet, jag kan lätt försvinna. Trär på mig ballerinasorna och vandrar ut. Trots att det är sent kommer en buss åt rätt håll, jag springer för att hinna.

Det är bara jag och ett gäng tonårskillar på bussen. De pratar högt, halvfulla efter krogen, jag slipper

höra mina tankar. Jag somnar till ibland men till slut ser jag kiosken och radhusområdet. Då stiger jag av och går ut på asfalten, hör bara ljudet av bussens dörrar och knastret från däckerna när den åker. Sedan är allt tyst. Följer staketet in mot hans hus, längst in i en återvändsgränd. Hennes bil står fortfarande kvar på uppfarten, de tog aldrig in den i garaget. Den lilla röda. Jag vill ta ett rakblad och dra djupa revor längst sidorna men jag har ingenting vasst i handen, det blir inga märken av naglarna, bara ett svagt gnissel.

Jag stryker fingrarna över rosorna i hans trädgård, ser handdukarna som fortfarande ligger kvar i solsängarna. Här har de legat under dagen, njutit av värmen och sedan ätit middag på altanen. Grillgallret vilar på en tidning intill staketet, han glömde nog att diska det. Var de själva eller hade gäster, jag undrar vilka. Kanske några jag sett förut.

Jag ställer mig bredbent och böjer mig framåt, känner en sur besk smak i halsen. Men det kommer ingenting. En blommig fleecfilt ligger slängd över en trädgårdsstol, jag tar den i famnen och kramar hårt. Det blir en kall natt.